

Κάθε νεράιδα και δουλειά

Από τα χρόνια τα παλιά κι ως τώρα, στο δικό μας τον καιρό, κάθε νεράιδα έχει μια δουλειά: Άλλη νοιάζεται για τα λουλούδια και τα ραντίζει με αρώματα για να μοσχοβολούν. Άλλη βοηθάει τα χόρτα και τους θάμνους να φουντώνουν και τα δέντρα να ψηλώνουν. Άλλη φροντίζει να έχουν τα πουλιά φωλιές και οι πεταλούδες όμορφα πολύχρωμα φτερά. Άλλη παίρνει χρώμα από τον ουρανό και το ρίχνει στο νερό της θάλασσας να γίνεται γαλάζιο. Άλλη ξεσκονίζει το φεγγάρι για να φέγγει όσο πιο πολύ μπορεί. Κι είναι κι άλλες, πάμπολλες νεράιδες, που έχουν κι εκείνες καθεμιά και τη δική της τη δουλειά. Ανάμεσά τους είναι η Ονειρένια, η Συννεφένια, η Αστερένια, η Αχτιδένια κι η Μελένια. Ποια είναι η δική τους η δουλειά και τι έγινε μια μέρα στη νεραϊδένια τους ζωή, θα το διαβάσεις μέσα σε τούτο το βιβλίο...

∞ Η Ονειρένια ∞

Η νεράιδα Ονειρένια, όταν νυχτώνει και κοιμούνται τα παιδιά, φέρνει στον ύπνο τους όνειρα γλυκά.

Όταν ξεκίνησε να κάνει τούτη τη δουλειά, πολύ δυσκολευόταν η Ονειρένια. Γιατί ανάμεσα στα ονειράκια τα καλά που κουβαλούσε κάθε βράδυ με το μεγάλο της καλάθι, τρύπωναν καμιά φορά κι άσχημα όνειρα που δεν άρεσαν καθόλου στα παιδιά. Και δεν ήξερε η καημένη τι να κάνει.

Πετάει λοιπόν και πάει να συμβουλευτεί τη Γνωστική, τη μεγαλύτερη νεράιδα που ήξερε πολλά, ήταν σοφή και την είχαν όλες γι' αρχηγό. Της λέει το πρόβλημά της, εκείνη σκέφτεται, ξανασκέφτεται κι ύστερα λέει:

«Θα σου δώσω δύο δώρα που θα σε βοηθήσουν: Ένα κουτί και μια μεγάλη απόχη. Την απόχη θα την έχεις πάντοτε μαζί σου. Το κουτί θα το φυλάς στο σπίτι σου».

«Και πώς θα με βοηθήσουν δηλαδή αυτά τα δώρα;» απόρησε η Ονειρένια.

«Θα σου το εξηγήσω αμέσως» είπε κείνη. «Με την απόχη, θα πιάνεις τ' άσχημα όνειρα όπου τα ξετρυπώνεις. Ύστερα, θα τα πηγαίνεις σπίτι σου και θα τα κλείνεις μέσα στο κουτί, να μην μπορούν να ξαναβγούν».

«Κατάλαβα!» γέλασε η Ονειρένια. «Σ' ευχαριστώ για τη σοφή σου συμβουλή. Έτσι θα κάνω από δω κι εμπρός».

«Πάρ' τα λοιπόν και στρώσου στη δουλειά!» της έδωσε η Γνωστική το κουτί και την απόχη.

Γύρισε στο νεραϊδόσπιτό της η Ονειρένια, άφησε μέσα το κουτί και μόλις νύχτωσε πήρε την απόχη, πήρε και το καλάθι με τα καλά τα όνειρα και πέταξε να τα μοιράσει στα παιδιά.

Μες στο καλάθι της είχαν κρυφτεί ξανά και λίγα όνειρα που δεν ήταν καλά. Μα όταν ξεπετάχτηκαν για να τρυπώσουν όπως πριν στον ύπνο των παιδιών, τα τσάκωσε με την απόχη της η Ονειρένια και πήγε και τα έκλεισε καλά μες στο κουτί.

Έτσι ακριβώς γινόταν κάθε βράδυ από τότε. Γιατί όλο και κάποιο όνειρο κακό κατάφερνε να μπει κρυφά μες στο καλάθι.

Σαν πέρασε καιρός, γέμισε τόσο το κουτί με τ' άσχημα τα όνειρα, που το καπάκι του δεν έκλεινε καλά. Έτσι, απ' τη χαραμάδα, όλο και κάποια ξέφευγαν, έμπαιναν πάλι στης Ονειρένιας το καλάθι και τρύπωναν στον ύπνο των παιδιών.

Η Ονειρένια η καημένη έτρεχε γρήγορα με την απόχη της να τα ξαναμαζέψει. Και πολύ στενοχωριόταν. Αποφάσισε λοιπόν και πήγε πάλι να συμβουλευτεί τη Γνωστική. Της λέει τι συμβαίνει με το ξέχειλο κουτί, εκείνη σκέφτεται, ξανασκέφτεται και ύστερα λέει:

«Άλλο κουτί για όνειρα δεν έχω να σου δώσω, Ονειρένια μου, αλλά για να μη σου ξεχειλίζει αυτό που έχεις, θα πεις σε όλα τα παιδιά τούτο το μυστικό: Όποτε δουν στον ύπνο τους όνειρο κακό και το θυμούνται όταν ξυπνήσουν, να το πουν σ' έναν μεγάλο που νοιάζεται γι' αυτά. Ξέρεις τότε τι θα γίνει;»

«Πού να ξέρω;» αποκρίθηκε η Ονειρένια. «Εγώ δεν έχω τη σοφία τη δική σου...»

«Άκου λοιπόν να μάθεις!» είπε η Γνωστική. «Όταν ένα παιδί πει τ' όνειρό του το κακό –όποτε κι αν το θυμηθεί– σ' έναν μεγάλο που 'χει τ' αυτιά του ανοιχτά κι ακούει προσεκτικά, τ' όνειρο εκείνο κάνει “παφ!” και σκάει σαν μπαλόνι. Εξαφανίζεται όπου κι αν είναι, είτε τρέχεις και το κυνηγάς, είτε το 'χεις κιόλας βάλει στο κουτί. Έτσι, θα λιγοστεύουν κάθε τόσο όσα βρίσκονται κει μέσα και θα κλείνει το καπάκι».

«Κι αν δεν το θυμηθεί κάποιο παιδί τ' όνειρο το κακό του;» ρώτησε η Ονειρένια.

«Ε, τότε με την απόχη εσύ θα το γραπώνεις και θα το βάζεις πάλι στο κουτί».

«Θα κάνω όπως μου λες, σ' ευχαριστώ πολύ!» της αποκρίθηκε η Ονειρένια.

Κι έτσι έκανε πραγματικά. Από κείνη την ημέρα λέει το μυστικό αυτό σε όσο πιο πολλά παιδιά μπορεί. Όσα λοιπόν θυμούνται κάποιο όνειρο κακό που έτυχε να δουν, το λένε όποτε κι όπως μπορούν σ' έναν μεγάλο που νοιάζεται γι' αυτά. Αμέσως τότε, «παφ!», σκάει τ' άσχημο τ' όνειρο, σαν τα μπαλόνια όταν κάποιος τα τρυπήσει. Έτσι, δεν ξανάρχεται ποτέ στον ύπνο τους το βράδυ.

Κι η Ονειρένια χαίρεται. Γιατί ακόμα κι άμα μείνει κάποια χαραμάδα στο κουτί κι ένα όνειρο κακό ξεφύγει, αργά ή γρήγορα –το ξέρει πια!– θ' ακούσει ένα «παφ!» Και τ' όνειρο εκείνο ποτέ δε θα ξανατρυπώσει στο καλάθι της.

